

STATENS VA-NÄMND

BESLUT

2013-05-03
Stockholm

BVa 27

**Va 6/11, Va 47/11
och Va 48/11**

I
SÖKANDE
TILLIKA
GENSVARANDE

N N

Ombud: advokaten B S

MOTPART
TILLIKA
GENSÖKANDE

Kungsbacka kommun
443 81 Kungsbacka

Ombud: advokaten T W

II
SÖKANDE

Kungsbacka kommun

MOTPARTER

1. D S (Va 47/11)
Mandolingatan 19
421 45 Västra Frölunda

2. M-B J

(Va 47/11)

3. J Ö (Va 48/11)

Anläggningsavgifter

SAKEN

VA-NÄMNDENS AVGÖRANDE

1. Med ogillande av N Ns talan förpliktas han att till Kungsbacka kommun betala anläggningsavgift för vatten och avlopp med etthundranittiosjutusenåttahundraranitton (197 819) kr inkl. moms. jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från den 22 december 2010 till dess betalning sker.
2. D och M-B J förpliktas att solidariskt till Kungsbacka kommun betala anläggningsavgift för avlopp med etthundratjugoniotusensjuhundranittio (129 790) kr inkl. moms. jämte ränta på beloppet från den 22 december 2010 till dess betalning sker.
3. J Ö förpliktas att till Kungsbacka kommun betala anläggningsavgift för avlopp med etthundratjugoniotusensjuhundranittio (129 790) kr inkl. moms. jämte ränta på beloppet från den 22 december 2010 till dess betalning sker.
4. Kungsbacka kommuns yrkanden om fastställelse av framtida avgiftsskyldighet för va-avgifter avvisas.

YRKANDEN M. M.

N N (Va 6/11), D S och M-B J tillsammans (Va 47/11) samt J Ö (Va 48/11) arrenderar tre tomter på fastigheten Kungsbacka Ölmevalla-Berg 1:2 som till del och där fastigheterna ligger omfattas av verksamhetsområdet för Kungsbacka kommuns (kommunen) allmänna vatten- och avloppsanläggning (beslutsbilaga 1).

N N har yrkat att Va-nämnden ska fastställa att han inte är betalningsskyldig för den anläggningsavgift för anslutning av hans arrendetomt till kommunens allmänna va- anläggning som kommunen avkrävt honom.

Kommunen har bestritt yrkandet och för egen del yrkat dels förpliktandeför N N att till kommunen utge 197 819 kr, inklusive mervärdesskatt, jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från den 22 december 2010 till dess betalning sker dels att Va-nämnden ska fastställa att han framdeles är skyldig att utge va-avgifter för den del som belöper på hans arrendetomt.

N N har bestritt yrkandena.

Kommunen har vidare yrkat förpliktande för D S och M-B J att till kommunen utge 129 790 kr och för J Ö att till kommunen utge 129 790 kr, i båda fallen inklusive mervärdesskatt och med tillkommande ränta på respektive belopp enligt 6 § räntelagen från den 22 december 2010 till dess betalning sker. Kommunen har vidare yrkat fastställt att de framdeles är skyldiga att utge va-avgifter för den del som belöper sig på deras respektive arrendetomt.

D S och M-B J har liksom J Ö bestritt yrkandena.

RÄTTSLIGA GRUNDER

Kommunen har, med stöd av 24 och 25 §§ vattentjänstlagen i förening med 4 § samma lag, gjort gällande att man i egenskap av va-huvudman har rätt att avkräva ägare av byggnader, som är i annans hand än fastighetsägarens, anläggningsavgift för allmänna vattentjänster.

N N och medparter har beträffande de rättsliga grunderna till stöd för sin talan anfört följande: I första hand gör de gällande att avgiftsuttaget inte är förenligt med § 5 i kommunens taxa eftersom det i punkterna a och b i nämnda bestämmelse anges att avgift utgår "per fastighet". I andra hand bestrider de, med hän syn till upplåtelsens karaktär av bostadsarrende samt arrendeavtalens inskränkningar i fråga om användningsmöjligheterna, att arrendatorernas besittningsskydd till arrendeställena kan anses tillräckligt långtgående för att de med stöd av 4 § vattentjänstlagen ska kunna jämföras med ägare och i den egenskapen avkrävas avgifter. I tredje hand gör de gällande att avgifter för allmänna vatten- och avloppstjänster utgör en sådan kostnad för vilken fastighetsägaren och inte arrendatorn ska svara enligt arrendeavtalet. I fjärde hand bestrider de anspråken på den grunden att tomterna saknar behov av allmänna vattentjänster och i femte hand med hänvisning till att kraven är oskäliga. – N N har därtill beträffande förstahandsgrunden tillagt att ett avgiftsuttag per arrende även står i strid med 30 § vattentjänstlagen, beträffande fjärdehandsgrunden lagt till att det med tanke på den ytterst begränsade möjligheten att utnyttja byggnaden för bostadsändamål, de befintliga va-anordningarna tillräckligt väl tillgodoser intresset av en god hushållning med natur- och andra resurser samt beträffande femtehandsgrunden tillagt att den påfordrade avgiften är oskälig med hänvisning till bestämmelsen i 24 och 25 §§ vattentjänstlagen.

PARTERNAS UTVECKLING AV TALAN

Kommunen

Kravet på avgifter grundas på den rätt va-huvudmannen har att, med stöd av 24 och 25 §§ vattentjänstlagen, under vissa närmare angivna förutsättningar, påföra fastighetsägare anläggningsavgift för anslutning av fastigheten till den all-

männa vatten- och avloppsanläggningen. Med stöd av 2 och 4 §§ samma lag har huvudmannen dessutom rätt att avkräva ägare av byggnader, som är i annans hand än fastighetsägarens, motsvarande avgift. Vidare följer av kommunens va-taxa, exempelvis § 1, att begreppen "fastighet" och "fastighetsägare" är analogt tillämpliga med "arrendetomt" och "arrendator". I rättspraxis har sådana analogier godtagits. Således fann va-nämnden i avgörandet BVa 24/77 att principen om avgiftsskyldighet såsom för bostadsfastighet var tillämplig för en arrendetomt på vilken en lada var uppförd. – I förevarande fall finns ett stort antal arrendetomter inom registerfastigheten. Arrendena avser bostadsarrenden med direkt besittningsskydd enligt 10 kap. 5 § jordabalken. Besittningsrätten är således av varaktig karaktär och kan endast brytas i vissa särskilt angivna undantagsfall. Av de i målen ingivna avtalen framgår således att arrendatorn på arrendestället har rätt att uppföra och bibehålla ett bostadshus med därtill hörande erforderliga anläggningar såsom uthus, brunn och planteringar (punkterna 1 och 4). Av punkten 7 framgår att det är arrendatorn som har att svara för avgifter och övriga kostnader som uppkommer genom tomtens nyttjande, vilket får anses innefatta bland annat va-avgifter. De aktuella arrendekontrakten gäller endast mellan avtalsparterna, det vill säga jordägaren och respektive arrendator, medan däremot kommunen inte är bunden av deras inbördes överenskommelser. Kommunen vill ändå framhålla att den av arrendatorerna åberopade punkten 10 i kontraktet endast avser åtgärder som myndighet kan komma att ålägga jordägaren. Förevarande situation avser inte något åläggande mot jordägaren och inte heller för denne att vidta några åtgärder. Vidare anger bestämmelsen i punkten 10 att jordägaren av arrendatorn har rätt att utta de kostnader som belöper på arrendetomten. Vad arrendatorn anfört i nu aktuellt avseende bör således sakna relevans för målets prövning. – Arrendena gäller för löpande femårsperioder, vilket innebär att de förlängs för ännu en period om de inte dessförinnan sägs upp enligt jordbalkens regler. Ingen av arrendatorerna i målen har innehaft sitt arrende under kortare tid än fem år. Avtal om bostadsarrenden kan inte avslutas mot nyttjanderättshavarens vilja utan besittningsbrytande grunder, vilket är ytterst sällsynt. Mycket riktigt har också i målen aktuella avtal förlängts, vilket talar för att nyttjanderättshavarnas anknytning till tomterna är av varaktigt slag. Följaktligen har arrendatorerna i alla praktiska avseenden en så långtgående besittningsrätt att deras brukningsför-

hållande är att jämställa med ett ägande och därmed har va-huvudmannen rätt att påföra dem bruknings- och anläggningsavgifter för tillgången till vattentjänster. Förfarandet har stöd i rättspraxis, se avgörandet BVa 24/77. Det finns heller inga restriktioner i arrendeavtalen som inskränker nyttjanderätten till vissa delar av året, och även om så vore, saknas stöd i taxan för reduktion av bruknings- och anläggningsavgifterna på den grunden. – När det gäller själva avgiftsberäkningen har kommunen, i full analogi med taxans föreskrifter om "fastigheter", valt att debitera varje arrendetomt på motsvarande sätt som vore den en självständig registerfastighet. Förbindelsepunkter är anvisade vid respektive tomtgräns. För det fall att samtliga stugor på registerfastigheten i stället varit i fastighetsägarens ägo hade förbindelsepunkt anvisats vid fastighetsgränsen och ägaren, utöver vissa fasta grundavgifter, påförts en lägenhetsavgift för varje byggnad inrättad för bostadsändamål. Området består av ett flertal tomter med bostadshus. Arrendetomterna är belägna inom det av kommunen antagna verksamhetsområdet. De enskilda avloppsanläggningarna är enligt av arrendatorernas egna uppgifter av enkel standard. Av fast rättspraxis följer att det i dylika bostadsområden, med hänsyn till skyddet för människor och miljö, föreligger ett behov av allmänna vattentjänster, åtminstone vad avser spillvatten, så länge fastighetsägaren eller i tillämpliga fall arrendatorn inte förmått visa att tillgången till nyttigheterna kan tillgodoses bättre på annat sätt än genom anslutning till den allmänna va-anläggningen. För att undgå avgift för spillvattentjänsten måste var och en av tomtinnehavarna visa att de på ett bättre sätt än genom anslutning till den allmänna spillvattenanläggningen kan tillgoda behovet av spillvattenhantering. Anläggningsavgiften för dricksvattenanslutning avtvingas normalt inte fastighetsägaren mot dennes vilja enligt kommunens generella policy. De vattenanalyser som företetts av N N är emellertid gamla och styrker inte den i dag befintliga vattenkvaliteten för den enskilda vattentäkten. Kommunen vidhåller därför sin inställning att yrkandet om anläggningsavgift för dricksvattentjänsten endast kan frånfallas om N N enligt de principer som följer av praxis förmår visa att hans arrendetomt kan betjänas med dricksvatten minst lika väl genom den enskilda anläggningen som genom anslutning till den allmänna anläggningen. – Finansieringsbestämmelsen i 36 § vattentjänstlagen har den utformning den har, vilket innebär att kommunen inte

kan bortse från kravet på godtagbara säkerheter. Inte heller kan de påfordrade avgifterna anses oskäligen från va-rättsliga utgångspunkter.

Arrendatorerna

N N har beträffande sin tomt uppgivit följande: Hans tomt är på omkring 1 000 m², bebyggd med en ca 50 m² stor stuga av primitiv standard på torpargrund, som på sin höjd utnyttjas sex veckor om året. Dricksvatten, av fullgod beskaffenhet, tar han från en brunn på tomten. Han använder mullklosett och en stenkista för infiltration av bad-, disk- och tvättvatten. Det ursprungliga arrendeavtalet mellan honom och jordägaren ingicks år 2007. Sedan dess har han kostat på både stugan och tomten omfattande förbättringar.

D S och M-B J: Deras tomt är omkring 800 kvadratmeter stor och bebyggd med en enkel oisolerad stuga av masonit. De använder mullklosett och leder av BDT-vattnet till en stenkista. De har arrenderat tomten sedan år 1992.

J Ö: Också hans tomt är omkring 800 kvadratmeter stor. Stugan på tomten betjänas med en mullklosett och en stenkista. Stugan och tomten utnyttjas i praktiken mest av hans mor.

N N, D S, M-B J och J Ö har gemensamt utvecklat grunderna för sin talan varvid de anfört i huvudsak följande. De är alla arrendatorer på Ölmevallaberg 1:2 som är en större registerfastighet, inrättad med ett tjugofemtal sommarstugetomter, varav de flesta arrenderas ut. D S, M-B J och J Ö har påförts avgift för anslutning till spillvattentjänsten och N N även för dricksvattentjänsten. – De har olika varianter av kontrakt, men de överensstämmer i sak i allt väsentligt. Arrendeavtalen, som avser bostadsarrende, löper i femårsintervaller. Kontrakten har under årens lopp sagts upp och förhandlats om ett antal gånger och avgiftens storlek har för tomterna i målen blivit föremål för prövning i arrendenämnden. – Den tillåtna användningen av tomterna är inskränkt till fritidsändamål, vilket för deras del avsevärt begränsar nyttan av tillgången till va-tjänster, varför anläggningsavgiften inte heller står i rimlig proportion till utbytet av en anslutning. Även rent praktiskt är användningsmöjligheterna begränsade genom att bygglov inte lämnas för annat än enkla sommarstugor,

vilket i sin tur omöjliggör utnyttjande under annat än den varma årstiden. De anser det därför orimligt att de, som inte äger fastigheten, utan enbart arrenderar mindre delar av den, ska behöva ta ansvaret för en så betydande utgift. Dessutom tillämpar jordägaren en offensiv avgiftspolitik, vilket innebär att det legala besittningsskyddet blir av begränsad praktisk betydelse för deras del. Den absurda konsekvensen blir att de, om de erlägger anläggningsavgiften, i praktiken tvingas behålla sina arrendeobjekt under överskådlig tid enbart för att inte förlora värdet av sin investering. Det kan också påpekas att jordägaren, som synes ha varit drivande i frågan om att utvidga verksamhetsområdet, gjort klart att hon anser att tillgången till kommunalt vatten utgör en sådan förbättring av arrendeobjekten att en höjning av arrendet är befogad. Dessutom framgår uttryckligen av arrendeavtalen att det är på jordägaren det primära ansvaret för olika myndighetspålagor vilar; en anläggningsavgift för vatten och avlopp, som är en offentligrättsligt grundad avgift, är en typisk sådan pålaga. Ytterligare en orimlighet är att de inte har möjlighet att lösa finansieringen genom att ta lån mot säkerhet i fastigheten, eftersom de inte är ägare av den. Inte ens kommunen har – med hänvisning till avsaknaden av godtagbar säkerhet – velat åta sig det ansvar för finansieringen som normalt följer av 36 § vattentjänstlagen. Kommunen jämställer dem således med fastighetsägare när man kräver dem på avgift, men förvägrar dem samtidigt finansiering med hänvisning till den bristande äganderätten. De anser sig ha hamnat i en ekonomisk rävsax genom att avtvingas avgifter som de vare sig kan finansiera eller få ersättning för om de skulle tvingas lämna tomterna.

N N har härutöver tillagt: Av såväl arrendeavtal som fastighetsregistret framgår att fastigheten och byggnaderna endast får nyttjas för fritidsändamål. Det tillsammans med att hans stuga endast är utformad för tillfälligt boende medför att arrendatorns ställning på inget sätt är att jämföra med en vanlig fastighetsägares. Till skillnad från en fastighetsägare saknar arrendatorn möjlighet att använda sin arrenderade mark och egen ägda byggnad som säkerhet; ett förhållande som innebär att om inte finansiering kan ordnas på annat håll blir han tvungen att frånträda arrendet och överlåta byggnaden med ekonomisk förlust av köpeskilling och investeringar som följd. – Inskränkningarna i arrendatorns nyttjanderätt, utformning av byggnaden och behov av vatten och avlopp avviker i så väsentlig grad från vad som i lagen föreskrivs om ägare att det inte kan

gälla arrendator. Det refererade avgörandet BVa 24/77 gällde inte fritidshus med begränsad användning och är därför inte jämförbart med den i målet aktuella situationen.

VA-NÄMNDENS SKÄL

Enligt 24 § lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster, vattentjänstlagen, ska en fastighetsägare under där närmare angivna förutsättningar betala avgifter för en allmän va-anläggning om fastigheten finns inom va-anläggningens verksamhetsområde och med hänsyn till skyddet för människors hälsa eller miljön behöver en vattentjänst och behovet inte bättre kan tillgodoses på annat sätt.

Enligt 4 § vattentjänstlagen gäller vidare att om det behövs för att tillgodose syftet med lagen så ska det som enligt lagen gäller för fastighet också tillämpas i fråga om en byggnad eller annan anläggning som inte tillhör fastighetens ägare. Vad som sägs om fastighetsägaren i lagen ska i sådana fall tillämpas på byggnadens eller anläggningens ägare. En motsvarande bestämmelse fanns tidigare i 3 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar.

Bestämmelsen i 4 § vattentjänstlagen är inte avsedd att innebära någon ändring i förhållande till vad som enligt 1970 års va-lag föreskrevs i 3§ om byggnad som inte tillhörde fastighetens ägare till vilken hänvisas i Kungsbacka kommuns i målen ingivna va-taxa från år 1988/92. Bestämmelsen har tillämpats vid bostads- och gårdsarrenden och i viss utsträckning på anläggningsarrenden för längre tid (prop. 2005/06:78 s. 135).

Det är ostridigt i målen att fastigheten Kungsbacka Ölmevalla-Berg 1:2 ägs av [REDACTED] och att N N, D och M-B J och J Ö arrenderar tre tomter på fastigheten samt att det inom fastigheten totalt finns ett tjugofemtal tomter av vilka de flesta arrenderas ut.

De i målen aktuella arrendaupplåtelseerna är bostadsarrenden som upplåtits i kontrakt med markägaren för 5-årsperioder och med det besittningsskydd som framgår av 10 kap. 5 § jordabalken (beslutsbilaga 2). Med tanke på det långtgående skydd som finns för arrenderättens bestånd och då fastigheternas belägenhet i anslutning till annan, liknande bebyggelse inom tätbebyggt område knappast ger anledning till antagande att arrendetomterna skulle behöva tas i anspråk för bebyggelse av annat slag, finns grund för bedömningen att arrendetomterna kan disponeras under lång tid trots den formellt begränsade tiden i kontrakten. (Jfr i dessa frågor förarbetena till va-lagstiftningen kommittéförslaget Vatten och Avloppsfrågan 1951:26 s. 400 f. och Körlof: Vattenförsörjning och avlopp 1957 s. 91 med där förekommande hänvisning till 8 kap. 54 § VL s. 187 f).

Av i målet tillgängligt kartmaterial framgår att de aktuella fastigheterna ligger inom Ölmanäs-området i Kungsbacka och i ett tätbebyggt villa/sommarstugeområde där tomter upplåtna med bostadsarrende och registerfastigheter med äganderätt finns blandade och ibland direkt angränsar varandra. Det framgår vidare att allmänna dricks- och spillvattenledningar dragits fram i området och att anslutningspunkter avsatts till fastigheterna vilket även gäller i målen berörda arrendetomter. Annat har inte framkommit i målen än att området kommer att bestå under överblickbar tid framöver med i huvudsak samma användningssätt som hittills och att bostadsarrende som upplåtelseform förekommit under många år för tomter i området tillhöriga Ölmevalla-Berg 1:2. Som framgått ska det som gäller om fastighet enligt vattentjänstlagen också tillämpas bl.a. i fråga om en byggnad som tillhör annan än fastighetens ägare om det behövs för att tillgodose lagens syfte. Kommunens utbyggnad av allmän va-anläggning i området måste enligt Va-nämndens mening ses mot bakgrund av vattentjänstlagens syfte att säkerställa att vatten och avlopp ordnas i ett större sammanhang med hänsyn till människors hälsa och miljön. Ett enskilt ledningsnät utbyggt inom Ölmevalla-Berg 1:2 för att endast betjäna de utspridda byggnaderna belägna på arrendetomterna skulle komma att ligga parallellt med det kommunala ledningssystemet och innebära ett betydligt sämre va-rättsligt förhållande för arrendatorerna än för övriga fastigheter i området som betjänas av den allmänna va-anläggningen. Kommunen får anses ha haft goda skäl för

en utbyggnad av den allmänna anläggningen i området för att tillgodose vattentjänstlagens syfte och låta verksamhetsområdet även omfatta arrendetomterna. Omständigheterna får sammantagna enligt Va-nämndens mening anses vara sådana att bestämmelserna om fastighet i vattentjänstlagen ska tillämpas på byggnaderna i dessa fall och arrendatorerna ska betraktas som fastighetsägare allt enligt 4 § vattentjänstlagen.

De aktuella byggnaderna på arrendetomterna används som bostäder och får därmed anses ha behov av vatten och avlopp. Att en stuga för närvarande måhända är av enkel beskaffenhet, vilket inte krävs i arrendekontrakten, förändrar inte detta förhållande. Inte heller förändras behovet av vad som överenskommits om att upplåtelse avser fritidsboende. Med hänsyn till vad som sålunda framgår beträffande områdets karaktär måste höga krav ställas på en väl fungerande avloppslösning och det måste krävas att det kan visas att en enskild avloppslösning är lika bra eller bättre för att ta omhand avloppsvattnet än att byggelsen ansluts till kommunens va-nät. Bedömningen ska göras på objektiva grunder och även beakta situationen på längre sikt. Vad som upplysts om de i målen aktuella fastigheternas avloppsanordningar visar inte på att behovet att ta omhand avloppsvattnet tillgodoses bättre genom dessa än genom en anslutning till kommunens avloppsanläggning. I fråga om dricksvattenanslutning har kommunen uppgivit att sådan är frivillig i området varför N N således inte mot sin vilja ska påföras anläggningsavgift för dricksvattenanslutning av fastigheten. Han har dock att visa att behovet av dricksvatten kan tillgodoses genom den egna brunnen och att dricksvattnet där håller en godtagbar kvalitet. Analysprotokoll som efter att Va-nämnden begärt in utredning om vattenkvaliteten omsider företetts i målet tyder visserligen på tjänligt vatten, men kommunen har inte velat godta dessa och har bl.a. framhållit att proven är för gamla för att utvisa aktuell status. Om en mer aktuell utredning rörande vattenkvalitet och tillgång redovisas har kommunen – som det får förstås – dock menat att inställningen kan bli en annan. Det åligger således N N att visa att den enskilda vattentäkten håller en sådan standard och vattenkvalitet att den kan anses tillgodose vattenbehovet minst lika bra som en anslutning till den allmänna vattenanläggningen. I brist på aktuell utredning i vattenfrågan, som upprepade gånger begärts från Va-nämnden, och då de ingivna analyserna är otydliga vad avser

platsen för provtagningen kan Va-nämnden inte nu i detta fall medge undantag från avgiftsskyldighet för dricksvattenanslutning. - Att va-taxan talar om ”fastighet” som ska påföras avgift hindrar inte att kommunen, med stöd av vattentjänstlagens föreskrift att med fastighet kan jämföras byggnad ägd av annan än markägaren, får påföra anläggningsavgift på arrendator som äger byggnad. Stöd härför återfinns även i kommunens ingivna va-taxa 1 § som visserligen hänvisar till 3 § i 1970 års va-lag vars innebörd för denna fråga dock är oförändrad i nu tillämpliga 4 § vattentjänstlagen.

Det förhållandet att arrendatorerna kan ha svårigheter att finansiera en anläggningsavgift är inte av beskaffenhet att påverka kommunens rätt att enligt vattentjänstlagens bestämmelser påföra en sådan. Inte heller i övrigt har framkommit att avgiften skulle vara oförenlig med vattentjänstlagens föreskrifter om storlek och fördelning i 30 och 31 §§ lagen. Arrendeavtalens innehåll hindrar inte kommunen från rätt att kräva va-avgifter av arrendatorerna.

Twist föreligger inte om avgifternas beräkning i och för sig.

På grund av det anförda och då vad arrendatorerna i övrigt framfört inte föranleder till annan bedömning, ska kommunens talan angående anläggningsavgifter vinna bifall och N Ns talan ogillas. Kommunen har vidare rätt till yrkad ränta i målen.

Kommunen har även yrkat att Va-nämnden ska fastställa att arrendatorerna ”framdeles är skyldiga att utge va-avgifter för den del som belöper sig på deras arrendetomt”. Av Va-nämndens ställningstagande i fråga om skyldighet för arrendatorerna att betala anläggningsavgifter följer att de ska betraktas som fastighetsägare i vattentjänstlagens mening och därmed också är avgiftsskyldiga för allmän va-anläggning på sätt framgår av avgiftsbestämmelserna i vattentjänstlagen och tillämplig va-taxa. Någon sådan ovisshet om rättsförhållandet som är en förutsättning för prövning av en fastställsetalan kan då inte anses råda och Va-nämnden har inte att pröva det allmänt hållna yrkandet om en

skyldighet för arrendatorerna att framdeles betala va-avgifter. Kommunens yrkande i denna del avvisas.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Se bilaga 3

På Va-nämndens vägnar

Kurt Ståhl

Va-nämnden ordföranden Kurt Ståhl samt ledamöterna Jörgen Hanaeus,
Inger Hansson, Sture Bergström, Krister Nilsson och Knut Andrén (enhälligt)